

Szerkesztőiroda:
Csik-Szereda
Györgyjakab Márton
könyvkerekedése,
hová
a lap szellemi részét illető
közlemények,
előfizetési pénzek és hír-
désesek küldendők.

CSIKI LAPOK

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.
MEGJELENIK MINDEN SZERDÁN.

Előfizetési ár:
Égész évre 4 frt.
(Külföldre) 6 frt.
Félévre 2 frt.
Negyedévre 1 frt.
Egyes lap ára 10 kr.

Hirdetési díjak
a legolcsóbban számítanak.
Bélyegdíjért külön minden
beiktatásnál 30 kr.

Nyitott cikkeket
soronként 10 kért közöl-
tetnek.

A vidék érdekeiért.

Végre már teszünk is és nemcsak lamentálunk. A vidék megmozdult és tizenöt törvényhatóság kérelme fekszik az országgyűlés előtt, azt kérve, hogy a kormány figyelme ne váltig Budapest emelkedésére legyen irányozva. Konkrét kérelme pedig a tizenöt törvényhatóságnak az, hogy a vidéki városokban építendő új házakra is terjeszse ki a kormány a 15 évi adómentesség kedvezményét.

Abban biznak, hogy akkor fölélenkülne a vidéken is az építkezési kedv és néhány év múlva a vidék sem volna oly elriasztó kontrasztja a fővárosnak.

A központi sajtó, mely okát akarja adni, hogy eddig miért folyton a főváros fejlesztésével törődtek kormányain, azt mondja: Párist a központosítási irányzat és demokratikus elemek ösztönözti tömörülése tette nagygyá; Londont, a decentralizáló angolok fővárosát az ipar, kereskedelem és a világbirodalmi forgalom és Budapestet a nemzeti önállóság ösztöne. Erős és népes Budapest nélkül Magyarország államisága papíron lett volna s Bécs maradt volna továbbra is a birodalom fővárosa. Midőn tehát volt egy kor, melynek jelszava volt: „Mindent Budapestért” voltaképpen azt mondtuk: „Mindent Magyarorszáért.”

A fejtegetést elfogadjuk. Az erők összetömrülésével, egyoldalú, lázas tevékenységgel és mondjuk a nemzet egyező akaratával ez sikerült. De van egy fényes fővárosunk, mely többé állami gyámolítás nélkül, a maga megindult nagy arányaival fog fejlődni és most már az államhatalom fordítsa figyelmét vidékünk felé és mely állami gyámolítás nélkül vagy stagnál, vagy senyved és pusztul.

Azzal, hogy a házak 15 évi állami adómentességet kapnak, már a főváros egészségének veszélyeztetése végett is föl kell

hagyni a gyáripár botor kontralizálásával, Budapestet a gyárak egész gyűrűje övezi, melyek élvezik az állami kedvezményeket és szállítási refanziákat. Csak azt tegyék meg a vidék jóvoltáért, hogy legalább jövőre ne adják meg a nagy gyárvállalatoknak a koncessziót, de szorítsák azt a vidékre.

Mert hasztalan adja meg az állami hatalom az új házak adómentességét, azért a vidék mindig kezdetleges marad és városias institucziókra nem fog gondolni, a míg hozzá, mostani elmaradottságához, idegen, jótékony tényezők nem fognak jönni. Potemkin városát nálunk nem lehet csinálni. Reális fejlődés csak úgy leszen, ha ipar, kereskedelem lendületet vesz, ha közlekedési utaink kifejlesztetnek és emporiumokká lehetünk.

Jól tudjuk mi azt s fáj tudnunk, hogy egy 5000 lakosú Lajthántuli város mennyivel különb, mint nálunk egy 30,000 lakosú város. Amannak a kövezete jó, nálunk az Alföldön palló járdák vannak, a víz kitűnő, a világítás megfelelő, az utcák csinosak, a lakosság a kulturában megtalálhat mindent, a mire lelkének szüksége van. S nálunk? Minek mondjuk el. Hiszen tudja mindenki.

De míg az osztrák városban a városi jövedelmek fordítottan kulturális terhekre, a községi takarékpénztárak évi busás községet illető osztalékai, adtig nálunk minden közterhet az áldott magyar föld visel.

Jó lehet annyira elvagyunk maradva, azért ártéri és egyéb közterheink 100% pótdót is ránk rónak.

A vidéknek indolens maradiságát nem is szabad oly nagyon szemére vetni senkinek. Mesébe való Potemkin városokat nem csinálhatunk. A magunk mostani erejében fájdalom, meg kell maradnunk a mostani tisztos szegénységben.

Lukács László pénzügyminiszter éppen most nyújtotta be a törvényjavaslatot az

országgyűlésnek a vidéki városokban ujon épülő házaknak adókedvezményekben leendő részesítése iránt. Ez is ér valamit, de alig szolgál ösztönül az újabb építkezésekre, melyeknek legközvetlenebb és leghatásosabb eszköze a forgalmi központok teremtése, mely körülmény a lakás keresletet s a lakberek emelkedését önként szüli.

E tekintetben városunk, éppen most a vasutépítkezés folyamata alatt, oly kedvező — majdnem kecségtető — körülmények közt van, melyhez hasonló alig fordul elő az országban.

Meg is látszik ezen hatás nyoma nálunk. Egy évben több új épületre nem emelkedett, mióta a város fennáll, mint a múlt évben. Ezen építkezési kedv valószínűleg ez évben sem fog alább hagyni.

Némely építkezők attól félnek, hogy a vasut kiépítése után megváltoznak a lakbér viszonyok. Ezen félelemnek alig van alapja. A vasut ha megnyílik is, oly és annyi különféle elemet hoz a maga környékébe, kik itt lakást fognak igényelni, hogy a csik-szeredai lakásviszonyok alig változhatnak még akkor is, ha kétannyi építkezés fog történni, mint a múlt évben. Örvendhetnénk, ha az újabb építkezések bár annyit eredményeznének, hogy a mai türelhetlen állapot, a teljes lakáshiány, megszűnnék s a lakberek a normális összegre szállnának alá, mert a mai lakásviszonyok — különösen a hivatalnok osztályra — telet nehezedik. Más viszonyok közt, egy hivatalnok kétszeresét kell fizesse lakbérbe azon összegnek, melyet e czímen fizetésül kap.

Ha a tömegesebb magánépítkezések ezen bajon nem sietnek segíteni, maholnap kénytelenek lesznek a tisztviselők nálunk is házépítő szövetkezés útján megoldani e nyomoruságos kérdést. A mi nem is volna éppen utolsó gondolat. Csodáljuk, hogy erre eddig nem gondolt nálunk senki.

A „CSIKI LAPOK” TÁRCZÁJA.

A haldokló virág.

Szólt a szellő a virághoz:
„Ne kaczerkoddj édesem,
Mert ha elszáll ifjuságod,
Nem szeret majd senki sem.”

S a virág susogta halkan,
Andaliton, bájosan:
„Ne félj, ne félj, hiszen tied
Ez a szív, a mig dobban.”

Rászállott majd a lepke is,
Azt is által karolá,
Mert hívé, hogy örökösen
Élvezet vár csak reá.

De megérkezett a zord ősz,
Szellő, lepke elmaradt —
S elhervasztá a durva szél
Az űde, szép arczókat.

A virág csak hervadt, hervadt
S mert szépsége oda lett,
Patak zugás, madár dal sem
Tölté be a ligetét.

Elmaradtak, elnémultak
Léha udvarlók gyanánt,
Kik, a mihelyt megöregszik,
Oda hagyják, mind a lányt.

S a virág is összehullott;
Megszánták a fellegek
És föléje szemfödül
Hópelyheket küldenek.

Genosy István.

A POKOL.

— A „Csiki Lapok” eredeti tárczája. —

Irtá: Szomoró Emil.

Olyan most, a millenniumi kiállítás küszöbén Budapest, mint egy bába készülő tündérszépségű szöke asszony, a ki bodros haját fésülve, ragyogó boldogságában azon tündöklik, el fog-e hódítani mindenkit, a ki reá tekint, elkápráztatja-e azokat, a kik közelébe érnek. Pedig tudjuk, hogy meg van győződve töprengésének igazságáról és szépsége önfeléd tudatában szinte lehetetlen, hogy teljes sikerében csak egy pillanatra is kételkedhessék.

De a készülődések közepett jól esik az elábrándozás s mi alatt körülte mindenki azon van, hogy a maga picziny segítségével hozzájáruljon a szépség eklatáns diadalához, az asszony maga hallgatagon gyönyörködik az osztatlan sikert megelőző izgalom szenzációjában.

Én Istenem, sokat, nagyon sokat tudnék még önöknek mondani a bodrosfejű, aranyzóke asszony-ságról, hasábszámra tudnék irni megkapó egyszerűségéről, szépsége varázsaáról, szíve minden jószágáról, de hiszen jól ismerik önök is, és immár ismeri mindenki, bár nemcsak a mi országunkról, de egész Európáról beszélnek.

Nem, nem akarom fölfedezni önöknek Buda-

pestet és nem óhajtok önöknek az ezredéves kiállításról sem szólni. Hiszen itt méltóztatnak majd lenni teljes számban, a legapróbb részletét is látják majd ennek a mi legnevezetesebb ünnepünknek a mely előre vetett fénysugaraival máris be- aranyozza az egész láthatárt.

És szinte jól fog esni, hogy e boldog és mindenekfölött vidám ünnepségek elragadó árában akadunk olyan dologra, a mely a maga nagy érdekességével, mély és komoly motívumaival egy percze a maga számára is követel valamit az ország lázas érdeklődéséből.

Valljuk be őszintén, hogy merész, sőt vakmerő vállalkozás például egy mulató társaság asztalára egy koponyát odavetni. Hány ember van Magyarországon, aki ezt valaha megselekedte? Én, fájdalom, egyet sem ösmerek és ha van, legfőképp azt sajnálom, hogy velem nem kísérlette meg veszedelmes experimentumát. De milyen furcsa is lehet! Egy halálfej, a mint ott gurul hosszucsórú, firoman metszett poharak között, a melyekben nem tudom miféle Extra Dry gyöngyözik. Pedig semmi sincs a dologban. A halálfej nagyon szép valami, csak rideg egy kissé és mindenekfölött igaz tulságosan.

S most engedjék meg nekem, hogy egy tova- gördülő halálfej révén a Pokolról beszélhessek.

A millenniumi esztendőre Budapest főváros olyan látványosságot kap, amelyhez fogható eddig- elé niucsen sehol a világon. A meglevenedet pokol lesz ez, Dante hatalmas fantáziájának megvalósítása. A városligeti fasor legvégén, Márkus műépítész által tervezett kolosszális, kivülről is monu-

A gyergyói Gazdakör ügye.

— Válasz T. Nagy Imre urnak. —

Dilemmába nem én, hanem az került, ki kényelmes rejteket kényszerülve lön elhagyni. Csak örvendek, hogy kiugrathatám.

A mit kis (e)-nek irtam, az nem szóltott egyenesen T. Nagy Imrének, hanem a vezetők közül annak, a ki ok nélkül, minket vezetőket legyalázott.

Később az elnököt kivettem, mert teljes lojalitással tudomásomra hozta, hogy kis (e) alatt nem ő rejlik s nincs is része annak indokolatlan támadásában. Nyilatkozatomban ezen körülménynek kifejezést is adtam; de a szerkesztő ur — nem tudom minő okból — nem adta ki; pedig alig állott volna öt sorból.

Igy jutott aztán a sikra T. Nagy Imre ur. Most sincs okom abból, a mi neki rosszul esett, csak egy jottát is kibagyni; de kötelességemnek tartom kijelenteni, hogy én csak úgy értettem, a mint látom, ön is tudja értelmezni, ha akarja; ha szíve és elméje tisztábbik forrásából merit.

Igen is, „a közügyek terén tanusított valamely buzgóságért“ volt önnek elismerő nyilatkozata is; és pedig „érdemből.“ Azt nem irtam, hogy „önérdekből“; a miért talán több oka lehetett volna megsértődni.

Hogy az érdekeknek hány féle fajtája és fokozata van és lehet, azt nem magyarázni.

Idézem saját titkári kezével 1890. febr. 5-én irt jegyzőkönyvét: „Ferenczi Károly ig. válaszmányi tagnak a megalakulás körüli fáradozásaiért jegyzőkönyvileg köszönet szavaztatik.“

1895. július 5-én ezt írja: „Egyesületünk igazgatósága örömmel vesz tudomást a gazdakör azon törekvéséről, mely szerint önálló egyesületté akar szervezkedni.“

Ha a megalakuláskor köszönetet érdemeltem s ha új alakulásunkat is örömmel veszik tudomásul, akkor egy néhány hónap múlva minek vetkőzi le igazi énjét s miért dobál minket sárral? Itt van a „tisztátalan forrás.“

Ön fizetéses titkár az egyeletnél. Önnek „érdemek“ kötelessége volt, hogy az alapszabályokat végrehajtsa s az egyeletet teljes virágzásra juttassa. Ön az elnökkel együtt felkért minket arra, hogy munkájában — fizetés nélkül — osztozzunk. Tettünk annyit, mennyit tehattunk; nem kértünk sem elismerést, sem fizetést. Önök az egyelet érdekében adtak elismerést, örömeik is telt bennünk; de a titkár ur egy nem tőlünk származó cikkre válaszólag „hanyagság, lustaság és élheteretlenséggel“ bélyegez meg.

Mikor mártott tiszta forrásba? akkor-e, mikor a jegyzőkönyveket; vagy akkor, mikor a hírlapi cikket irta?

Ön tanácsot adott nekem; én is adok önnek. Legyen ön lovagias ember, nem egy pappal szemben való fellépésében, hanem cselekedeteiben, szavaiban és írásában s akkor higgye el én is egyike leszek azoknak — feledve mostani gorombaságait — kik önt nagyra becsülik. Tartsa meg mindig e krisztusi mondást: „A mit akarsz, hogy mások cselekedjenek neked, te is azt cselekedj másokkal.“ Ha rosszul esik a sértés, ön se sértsen mást; mert annak is ép oly rosszul eshetik.

Ferenczi Károly,
a volt Gazdakörnek volt elnöke.

* * *

Ferenczi Károly ur fennebbi kimagyarázása engemet teljesen kielégít s annak alapján, mintán semmi okom nincs, hogy ezen már a személyeskedés terére is átcsapott vitatkozást tovább fűzzem, szívesen eltekintek egyes haragos kifejezéstől s az ügyet ezzel befejezem. Örvendek rajta, hogy köztudomásra hozta, mikép „a gazdasági egyesület örömmel vett tudomást a Gazdakör azon törekvéséről, hogy önálló egyesületté akar szervezkedni“ s ezzel elhárított sok olyan alaptalan feltevést, mely az én vitatkozásomnak a tulajdonképeni és kizárólagos sarkpontját és kiindulását képezte.

T. Nagy Imre.

LEVELEZÉS.

Csik-Karczfalva. február 11-én

A csik-karczfalvi olvasókör által 1896. évi február hó 9-én rendezett, színi előadással egybekötött táncmulatság-ról van szerencsém a következőkben értesíteni.

Kozdote este 7-órúra volt kitűzve, de 8 is lett, mikorra a községhez nagy terme zsufolásig megtelt válogatott közönséggel; melynek soraiban ott láttuk: a felsíki papság tiszteletre méltó tagjait, a csikszerepai kereskedő ifjúságot, élükön Barsai Károly kereskedővel, továbbá egy jó kedélyű „bácsi“-val, a vasutiak közül pedig Ajnád és Gyimesről többeket s a felsíki értelmiséget családjaikkal.

Kezdetül a fúradhatatlan főrendező kijelentette, hogy Gündör Sándor szolgálgegyen szerepétől Lázár Dénes ur „családi körülmények miatt“ ezeltől 2 nappal visszalépett s így helyette Gál Sándor ur fog játszani. A közönség sajnálattal vette tudomásul, hogy L. D. ur remeknek ígérkező alakítását — vissza gondolva a „próbákra“ — be nem mutathatta. Egy valaki azt zsummogta, hogy: Feledj uram fia, Lajos (Paláncz Sándor) szintén visszaléphetett volna „családi körülmények“ miatt.

Ily előzményekkel került színre a „Falu rossza“. Borzongott is a hátam — mintha Gündör Sándor lettem volna — minduntalan rosszat sejtve, hátha — hátha baj lesz. Amde csatlakoztam: baj nem lett, mert a szereplők mindenike pompásan megállta helyét.

A főbb szerepek bemutatói közül különösen kitűnt Lakatos Etelka (Boriska) szerepének kitűnő tudása, átérzése és jó alakításával:

Dr. Szabóné (Finum Rózsi) színpadi otthonias-

ságával, Kandó Katinka (Bátki Tercsi) csinos alakja és bátor föllépésével, Gál Antalné (Gonoszné) élethű hanglejtésével.

Gál S. (Göndör Sándor), Boltresz Ferencz (Gonosz Pista), Paláncz Sándor (Lajos), Boltresz István (Kónya) igen jól játszottak s Boltresz Ferencz oly igazi Gonosz Pista volt, hogy bármelyik színpadon megállná helyét.

A kisebb szerepek is feltűnő gyakorlottság és alapos tudással lettek előadva, mely körülmény fényesen igazolja a rendező buzgóságát s a műkedvelők jó akaratát.

A dalok ugy szólván, mint karban teljesen sikerültek. A közönség hálás is volt, mennyiben többször kihívta a játszókat s végül a rendezőt.

11 órakor végződött a színi előadás, mire hamarosan lebontották a színpadot és kezdetét vette a táncz, mely reggelig tartott; s ha valaki azt mondaná, hogy ezen estély nem sikerült, nyomban képes lennék előhozakodni a tudomány legújabb vívmánya, a „Röntgen“ sugarakkal s koponyáján át megállapíttatnám, hogy annak a valakinek a fejében belől bogara van, mely mozgolódva az agyvelőn, ennek működését megzavarta. Közönség igen nagy volt, bevétel pedig annyi, hogy egyik olvasóköri megbízottunk alig fért bele a — madarasi két fülű lábatlan mázos láboshól — vagy felsője külső zsebébe. Csavargatta is kissé a fejét a sok ezüst forint, korona, 20 és 10 fillérsoktól, de az olvasó körért ezt az „édes terhet“ el kellett viselje.

Itt helyén valónak látnám mindjárt egy kis számadást is előterjeszteni a „hogy állunk“-ról; de azon szerencsétlen helyzetben vagyok, hogy biztos adatokkal nem szolgálhatok. A magam igazolásául azonban fölemlítem, hogy nálam a jó akaratból mi sem hiányzott. Ugyanis még 10-én reggel meg akartam tudni a „hogy állunk“-ot, de egy rendezőre sem bírtam ráakadni s további buzgóságomból kiábrándított a feleségem azon találó megszólítása, hogy: „Látja, a tegnapi álma beteljesedett a hizottakról; azok egyike magát, másika pedig a „bácsi“-t jelentette. Igaza lévén az asszonynak, bucsut vettem a vendéglőstől; kiről „gondoskodva volt“, csak ő nem gondoskodott kellő számu kiszolgáló személyzetről és onni valóról.

No, meg a termeti igen szűkeknek bizonyultak néhány egyén előtt, hanem mindezekon jövőre lehet segíteni. Addig pedig: „Adj jót Jézus.“

Koma.

KÜLÖNFÉLÉK.

— Adakozás a madéfalvi emlék-alap javára. A nevezett célra a ditrói Olvakör 25 éves évfordulóját ünneplő asztaltársaság Bajkó Mór ur által 25 frt 80 krt küldött. Ezen ünnepélyen adakoztak: dr. Mezey Géza, Szathmáry János, Takó János, dr. Szatmáry István, Lázár János, Száva István, Puskás Kálmán, Fülöp István, Galaczy Károly, Jakab Péter, Vontratsek Ferencz, Kari Károly, Keresztes István, Gaál Miklós 1—1 frtot; Orosz István, Gábovy László, Zakariás Antal, Orosz András, Fülöp Ákos, Kováts Zsigmond, Miklós István, László István, Csiki Ferencz, Káb-

mentális palotában ugyanis májustól kezdve meg-elevenítik Allighieri Dante isteni színjátékának megrendítő réaszét: a Pokolt.

A hogy a látogató egy félig homályos, temperált levegős folyosón végig megy, egyszerre barlangszerű nyíláshoz jut, a melyen belépve, megkezdődik az a mesészerű ut, a melyet Dante Virgiliusznak a társaságában megtett, minden poklokon keresztül.

A Styx folyó sárgás-véres habjai folynak előtte, s melyen Charon kormányozza óriás, a kinlódó lelkekkel szinte rogyásig megtelt ladikját. Halálos rettegés ül minden arczon, menekülni iparkodik férfi és asszony, öreg és fiatal büzös, mert már látják a pokol vérvörös tátongó száját s elől az órküdő háromfejű Cerberus félelmetes, vérfagyasztó alakját, a mint vörös szemével tekint alá és körmeivel szagatja le a lelkekről bőrüket.

S a kapun túl végig megyünk a hét poklon s minden apró fázist a leghivebben, legmegkapóbban látunk, szakasztott úgy, a hogy Dante harminczhárom énekben megírta. Elöl végtelen sokaságban menekülnek a darazsaktól üldözöttek: arczukról és testükről vér csurog a sok marástót. A távolban hétészeres kőfállal körülvett vár látszik, tövében néhány nagyszakálu öreg ember áll, köztük nagy pallosára támaszkodva Homér; odébb a pokoli forgó-szél forgatja, rángatja a sötét, fedett háttérben a lelkeket, melyek, mint a madarak repülnek tova.

Itt látjuk egész rémségében a kigyó-fargu óriás Minoast, a mint tüzes szemmel, vicsorgó foggal bámul alá az örök sápor és jégeosben vergődő okaságra.

Odébb az életben fősvények és zsugoriak tolják fel s alá a pénzes tömlőiket, a tulsó parton pedig a hegyoldalból fakadó vízforrás bugyog alá a mélységbe s ott nagy mocsárt alkot, a melyben fejfel, lábbal, mellel ütik, verik, marczangolják egymást az elkárhozottak.

A mocsár végén torony áll s a háttérben az izzó belsejü kinok vára. A torony tetején a három furia vert tanyát. Elhaladva a szédítő magas várfalnál, az égő sirok mezejéhez jutunk, a melynek koporsóiban öreg emberek fekszenek. Itt van Anasztázus sirja is, a melyet elhagyva megpillantjuk a bikafejű, könyező Minotauruszt. Lent a völgyben feltűnik a vérpatak, melynek egyre szélesedő partjainál a centaurok lövik halálos nyilait.

A vízpatak tulsó oldalán az ember-erdő minden rémes szépségében tárul elénk. Az öngyilkosok erdejében a fák is emberalakúak, melyek tetejében az embernő-arczu háripiák ülnek. A fák között nőstény kutyáktól üldözött emberek futnak, kik közül néhány eléri a beláthatatlan homoksivatagot, a melyre lángpelyhek omlanak alá. A sivatagnak szikla vet határt, melynek tetején egy aranyfejű óriás öreg áll.

Tovább haladva Geryont, az ember-arczu sárkányt pillantjuk meg. Alatta a kétségbeejtő, fúlászó gőzben össze-vissza futkosnak az életben gazemberek és az árkok, barlangok és mély kutakban keresnek menedéket az őket üldöző ördögök elől.

Az égő lábak mezeje, a jósök és kuruzslók bucsujárása után a kolosazális nagyságu szurok-tó vonja magára figyelmünket, a melynek gőzölgő buborékain át felmerülő alakokat az ördögök villával nyemjék vissza.

Odébb a három karóval a földhöz erősített Pilátus, utánuk a tolvajok tűnnek fel. Felettük egy centaur hátán lovagló sárkány rohan elénk, mely adáz dühében tüzet okád. Ezek a lángok szintén emberalakot öltének s minden művészettel mutatják be kinos szenvedésüket. Ezek közt Ulysses és Diomedes brilliánsan megcsinált alakjai domborodnak ki.

A polgári és vallási viszályt szitók karddal vannak megcsontitva és körmenetben haladnak az őket követő és pallásút emelgető ördög előtt. Ezek a kinlódók mintha egy végtelennek látszó völgy felé tartanának, a melynek egy óriás gödrében már ott hevernek a betegalaku hamisítók és egymással összegabalyodva, harapdálják egymást.

A háttérben a meglánczolt kezű óriások láthatók. Végül következik a jég, a fagy, a megsemmisülés örök hazája. Az előtérben levő alakoknak a szemük is be van fogva. Egyes alakok a jégből kiemelkedve, dühösen harapdálják egymás fejét. Az alakok szájából és orrából pára gyanánt száll ki a lélegzet. A háttérben megjelenik Lucifernek árnyék-szerű óriás alakja hatalmas, művészi kidolgozásban.

Mindezzel azonban csak nagyjából és felette halványan tudtam önöknek a Pokol rémes szépségéről elmondani egyet mást. Kezdhethem újra a Dante poklának itt megtestesített harminczhárom éneke bármelyikénél vagy folytathatnám ott, a hol a megbűnhődött gonoszok vezeklése véget ér, megtisztult a levegő, tiszta, azurkék lesz az égbolt s a messze magasban egy fénylő csillag ragyog a megtisztult lelkeknek, az örök béke, nyugalom, üdvösség határa: a mennyeknek országja, a mely megbo-

60. §. A közgyűlés tárgyai:
b) az igazgatóság és felügyelő-bizottság javaslatai, valamint bármely egyleti tagnak indítványa, ha közgyűlést megelőzőleg tizennégy nappal ez, irásban az igazgatóságnak be lett adva.

61. §. A közgyűlésen minden rendes egyleti tagot egytől tiz részvénnyel egy szavazat illet; tizenegyöt husz üzletrészszel kettő, huszonegy és ennél több részvénnyel biró tagok hármát szavazhatnak.

A szavazás rendszerint nyíltan történik, azonban választásoknál és személyt illető kérdésekben öt egyleti tag kiváratára, titkos szavazásnak van helye.

A szavazatok akár személyesen, akár pedig erre irásban meghatalmazott oly egyleti tag által gyakorolhatók, kinek a közgyűlésen — az 56. §. értelmében — megjelenni joga van. A meghatalmazottak annyit szavazhatnak, a hány szavazattal megbizjuk bir; de mindenki csak egy részvényes megbizását fogadhatja el.

Ditróban, 1896. február hó 9-én.

Az igazgatóság.

Sz. 790—1896.

ki.

Árverési hirdetmény.

Csik-Szentmiklós község tulajdonát képező, Szépvíz község határában fekvő Nyilénk-Kokojzás észka erdőrészen az építési alatti álló vasutvonaltól mintegy 8 klm. távolságra 10 k. holdon található törzsenkinti felvétel útján nyert mintegy 2000 köbméter fenyőfa tömeg f. évi febr. 28-án nyílt árverésen elfog adatni.

A kikiáltási ár kétezer (2000) forint.

Erről árverezni kívánók oly megjegyzéssel értesíttetnek, hogy az árverési feltételek alattirt szolgabirói hivatal és Csik-Szentmiklós község előljároságánál, az erdőre vonatkozó bővebb felvilágosítások pedig a csikszeredai m. kir. erdőhivatalnál szerezhetők meg.

Csik-Szereda, 1896. február 14-én.

1—2

Fejér Sándor,
fűszolgabiró.

Csik-Szereda városának a vasut-hoz legközelebb eső részében korcsma és magánlakásnak alkalmas két ház bérbeadandó.

Hol? Megmondja a kiadóhivatal.

Pályázati hirdetés.

A csiktusnádi fürdő birtokosainak szövetkezete — Csikmegyében — Csik-Tusnádfürdőn vállalkozók által építendő gyógytermének felépítésére ezennel pályázatot hirdet a következőknek tudatása mellett:

1. A költségvetésben megállapított építkezési ár 47,821 frt 81 kr.
2. Az építés azonnal megkezdhető és 1897. évi május 31-én teljesen befejezve átadandó.
3. Az építkezésre vonatkozó tervek, költségvetés bármikor az igazgatóságnál — Brassó-vár-utca 7. sz. a. — megtekin-

hetők, itten a további felvilágosítások is megadatnak.

4. Az ajánlatok f. évi márczius hó 6-án az ajánlott összeg 10%-nak készpénzben vagy értékpapirokban való melléklésével „Csik-Tusnádfürdő igazgatóságának Brassó, vár-utca 7. sz. a.” czimezve küldendők.

5. A versenytárgyalás f. évi márczius hó 8-án d. e. 9 órakor Tusnádfürdőn tartatik meg, ezen napon és órán tul beérkező vagy bánatpénzzel el nem látott ajánlatok tekintetbe nem vétetnek.

1896. február 3-án.

2—3

A fürdőigazgatóság.

R Á T H M Ó R

Budapest, Haas-Palota.

Az 1865—95. összes törvénykezést és közgazgatást felölelő a rendkívüli nagy arleszállításokat is kimutató legújabb könyvjegyzékünk bérmentve rendelkezésre áll. Ezekon kívül szives megrendelések bármint irodalmi termékekre, általunk többnyire jutányosabban szállittatnak uj példányokban, mint az antiquáriusok által, részletfizetésekre is. A kaszinók és olvasó-egyletek számára összeállított legújabb, ugy a saját kiadásainkról 40% és 50% arleszállítással kiadott könyvjegyzék komoly reflectánsoknak szinte rendelkezésére áll.

Egy négy lóerejű cséplőgép és hozzá tartozó here- és repczefejtővel eladó Csik-Tusnádfürdőn Kelemen Györgynél.

2—5



Valódi párisi gyártmány, eredeti csomagolásban, jótállás mellett, orvosi tekintélyek ajánlata szerint teljesen biztos és ártalmatlan.

- Gummi és hallólyag tucatonként Eredeti csomagolásban 1.— 6.—
 - Capottes americans (rövid) 2.— 5.—
 - Párisi női szivacska 2.— 6.—
 - Irrigátor 1.80— 5.—
 - Eredeti pessarium oclusivum (Peliporus) Menzinger tanár szerinti vezetövel 1.80— 2.50
 - Szab. havibaj elleni kötelék „Diana-öv” minden hölgynek nélkülözhetlen! 3.50— 5.—
 - Gyűjtemény uraknak 3. 10.—
 - 10 ftrnyi megrendelésnél 10—15% árkedvezmény. Megrendelések pontosan és discretén eszközöltetnek.
- KELETI J.** esász. és királyi szab. kötszergyártó.
Budapest, IV. Koronaherczeg-utca 17. és Páris Rue Martelle 39. — Árjegyzék ingyen zárt borítékban.

Az élet és halál Istenétől gyászra hivottak figyelmébe.

AZ ELSŐ CSIKMEGYEI DISZ TEMETKEZŐ-INTÉZET

BARCSAY K. CSIK-SZEREDÁBAN.

Rendes temetkezéseket 10 frttól 500 frtig, s elvállal ugy helyben mint vidéken hullaszállításokat minden irányban. Különös figyelembe ajánlom egyedüli ércz- és fakoporsó-raktáromat.

Nagy fakoporsó 4 frttól 50 frtig, nagy érczkoporsó 25 frttól 200 frtig.

Továbbá nagy raktár sirkoszorukba, szallagok- és selyem szemfödelekbe a legjutányosabb árak mellett.

Védjegy. 17—20

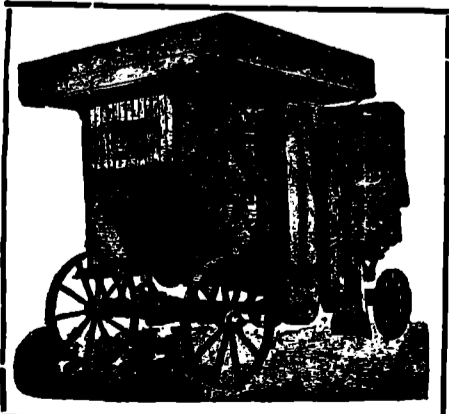
F E R E N C Z- pálinka
(Sósorszesz)

Vértés gyógyysz.-féle

használatban a leghatásosabb. — 1 üveg 1 és 2 korona.

Kapható:
Csik-Szeredában: Gúzy Árpád gyógytárában és Nagy Gyula kereskedésében.
Székely-Udvarhely: Bodrogi A., ifj. Derzsy Antal, Farczady K. K., Gál János, Gergely János és Máthé János kereskedőkknél.
Sz.-Kereszturon: Jaeger J. gyógytárában és Lengyel László kereskedésében, valamint közvetlen

VÉRTES LAJOS Sas-gyógytárában Lugoson.



ROBEY & COMP. GÉPGYÁROSOK,
BUDAPEST, IX. kerület, Rákos-utca 5—9. szám.

Ajánlják:

„RECORD”

nevű

uj szabadalmazott és jelesnek bizonyult

egyesített lóhere-, luczerna- és más eféle hüvelyeseket cséplő-, fejtő- és tisztító-gépüket.

9—10

Arjegyzékek és költségvetések kívánatra ingyen és bérmentve.

Nyomatott Csik-Szeredában 1896. a laptulajdonos és kiadó Györgyakab Márton könyvnyomdájában.

NYILTÉR.*)

Könyér irigység.

Nagy Sándor urral nem állok szóba. Már a multkor sem tehettem, most még kevésbé tehetem, hogy hozzá beszéljek.

Csakis az általa rosszakaratból, vagy tudatlanságból (— az előbbi sokkal csunyább, mint az utóbbi —) elferdített igazság helyreállításáért s a t. közönség iránt érzett tiszteletből veszem ez ügyben tollamat kezembe.

Es most a dologra!

Nem igaz, hogy Csikmegye törvényhatóságának a m. kir. belügyminiszter ur által is hatályban fentartani rendelt olyan „határozata és szabályzata“ lenne, mely által a tiszti ügyész az ügyvédség gyakorlásától el lenne tiltva.

Ilyen „határozat“ és szabályzat“-ot törvényhatóságunk soha sem hozott. 1884. év február hó 11-én 8882/III—a. sz. alatt leirt volt ugyan a belügyminiszter Csikmegye törvényhatóságához, hogy a tiszti ügyész a magán gyakorlattól feltétlenül eltiltandó, de ezen leirat nem volt folganatba vehető, mert az akkori tiszti ügyész Erőss Elek időközben meghalt, mi miatt e miniszteri leirat 1099—1884. bgy. szám alatt csupán „mihez tartó tudomásul“ vétetett. Bizonyítékok erre a következő okmányok:

„M. kir. belügyminiszter 8882/III—a. sz. Csikmegye közönségének Cs.-Szeredában.

Tankó Albert csikszentimrei lakosnak közvetlenül hozzám benyújtott folyamodványát, melyben annak előadása mellett, hogy a megye tiszti ügyésze illetéktelenül magán ügyködést folytat, őt a magán ügyvédkedéstől eltiltani kéri, a megye közönségének törvényszerű elintézés végett oly megjegyzéssel küldöm meg, hogy miután a megyék háztartásáról szóló törvény tárgyalása alkalmával a tiszti ügyészi állomásokra nézve azon elvi megállapodás jutott érvényre, miszerint a most már kielégítően javadalmazott tiszti ügyészeknek a magán gyakorlat nem engedhető meg, mely elvi megállapodáshoz képest a tiszti ügyészek magán gyakorlata az ország összes megyei törvényhatóságainál megszüntetni rendeltetett is: a tiszti ügyész a magán gyakorlattól a mennyiben az még meg nem történt volna, feltétlenül eltiltandó.

Tett intézkedése eredményéről mielőbb jelentést várok.

Budapesten, 1884. évi február hó 11-én.

A miniszter megbízásából:

Lukács György s. k.,
miniszteri tanácsos.

Sz. 1089—1884/b. gy. Csikvármegye törvényh. bizottságának Csik-Szeredában az 1884. évi július hó 29—30-án folytatólag Mikó Bálint főispán ur előnkéle alatt tartott rendes közgyűlésében vezett jkv kivonata.

Sz. 321—1884./bgy.

19. Olvassatik m. kir. belügyminiszter ur önmagának f. évi. február 11-én 8882/III. a. sz. a. kelt magas leirata, mely mellett csikszentimrei Tankó Albert által közvetlen oda felterjesztett, a megye tiszti ügyésze Erőss Eleknek magán ügyvédkedéstől való eltiltására vonatkozó kérése a megye közönségének törvényszerű elintézés végett oly megjegyzéssel küldetik meg, hogy miután a megyeháztartásáról szóló törvény tárgyalása alkalmával a tiszti ügyészi állomásokra nézve azon elvi megállapodás jutott érvényre, hogy a most már kielégítően javadalmazott tiszti ügyészeknek a magán gyakorlat nem engedhető meg, mely elvi megállapodáshoz képest a tiszti ügyészek a magán gyakorlattól a mennyiben az még meg nem történt volna, feltétlenül eltiltandók.

Határozat: Az időközben bekövetkezett halálesetnél fogva a felolvasott leirat mihez tartó tudomásul vétetni határozatik.

Kelt Csikmegye törvényhatósági bizottságának Csik-Szeredában, 1894. évi július hó 29-én s folytatva tartott rendes közgyűléséből.

Kiadta

Madár Imre s. k.,
főjegyző.

Ha ezen okmányokon kívül bárki is Csikmegye levéltárában felfedez oly okmányt, mely a tiszti ügyész magán ügyvédkedésének kérdésére vonatkozik, én felhatalmazom az illetőt, hogy a „hazug“ bélyegzőt süsse homlokomra.

Kérdelem ezekből kifolyólag: hol van Csikmegyében tehát a Nagy S. ur által állított ama bizonyos „határozat és szabályzat“?! Nincs és nem is volt.

De tegyük fel, hogy a fennebb szóról-szóra idézett okmányok a tiszti ügyészt a magán gyakorlattól eltiltották. Még e feltett, de meg nem engedett esetben is ez a tilalom már régen hatályát veszítette.

Ugyanis a fennidézett és 1884-ben kelt okmányok létrejöttének ideje után 2 évvel meghozott és életbe léptetett 1886. évi XXI. törvény cikknek a tiszti „fő- (illetőleg al- vagy árvasszéki) ügyész“-ről intézkedő 70. §. utolsó be-

kezdése így szól: „Hivatásával összedtközében nem álló magánügyködést a törvényhatóság előzetes beleegyezésével csak annyiban folytathat, a mennyiben ez által hivatalos teendőinek pontos teljesítésében nem akadályoztatik.“

Na már most, midőn ezen 1886-ban érvénybe léptetett törvény a tiszti ügyészek a magánügyködést a törvényhatóság előzetes beleegyezésének feltétele mellett megengedi, s tényleg az ország legtöbb vármegyéjében e törvény alapján a tiszti ügyész magán gyakorlata folytat is, midőn továbbá az 1884. február 11-én kelt, tehát 2 évvel korábbi származású fenn szóról-szóra idézett miniszteri leirattól kitűnik, hogy akkor nemcsak a csikmegyei tiszti ügyész lett volna a privat praxistól eltiltandó, de tényleg „a tiszti ügyészek magán gyakorlata az ország összes megyei törvényhatóságainál megszüntetni rendeltetett.“ kérdelem ismételten is: hol van Csikmegyében tehát a Nagy S. ur által állított ama bizonyos „határozat és szabályzat“?!

Nincs sehol, mert — mint ezt nemcsak egy ügyvédnek, de a legutolsó süldő joghallgatónak is tudnia kell — a későbbi keletű törvény által ezen törvénnyel ellenkező korábbi keletű minden határozat és rendelet, sőt törvény is hatályon kívül helyeztetik eo ipso az ellentétességnél fogva. Hogy pedig az 1886. évi XXI. t. cikk között, mely a tiszti ügyészeknek a privat gyakorlatot feltételelesen megengedi és a fenn idézett 1884. évi 8882. számu miniszteri határozat között, mely a tiszti ügyészeknek a privat gyakorlatot feltétlenül eltiltja, ellentétesség van: még a leglaikusabb egyén is — hiszem — be fogja látni. — És hogy ezt a hatályon kívül helyezett (1882—1894.) miniszteri leiratot, valamint az ezt „mihez tartó tudomásul“ vett törvényhatósági határozatot 1886-tól egészen a mai napig, sem törvényhatósági, sem miniszteri határozat, mely vármegyénkben a tiszti ügyészt a privat gyakorlattól eltiltana, nem követte, azt állítom én a fennebb megirt meghelyezés következményének terhe alatt.

Mindezekről Nagy S. urnak a legpontosabb tudomása kell, hogy legyen, mert hiszen a legnagyobb biztonság hangján tartott vádaskodó cikkekéből az olvasóban más hit nem keletkeztetik, mint az, hogy ő a határozatokat a megye levéltárából kikereste és hogy e jobb tudomása ellenére mégis meri állítani az ügyvédség gyakorlatát tiltó, „a nagyméltóságú magy. kir. belügyminiszter“ ur által is hatályban fentartartani rendelt határozat és szabályzat“ lételet, ez olyan dolog, mely megfelelt az ő izlésének, de hogy izlése megfelelt-e a tisztesség tudó közönség izlésének is: bátran kétségbe vonom.

Ezekben kimutatván, hogy Nagy S. ur ama sokszor említett „határozat és szabályzat“ létezését állítva, nem mondott igazat, fenn marad annak elbírálása, hogy az 1886. évi XXI. t. cz. 70. §-ának utolsó bekezdése értelmében tiltva van-e nekem a magán ügyvédkedés, vagy nincs?

Feltétlenül tiltva nincs, sőt a törvényhatóság beleegyezésével, ennek feltétele mellett megengedve van.

Ismertem és ismerem az 1886. évi XXI. t. cz. 70. §-át, de ismerem e mellett az ügyvédi rendtartásról szóló 1874. évi XXXIV. t. cz. 41. §-át is, valamint ismerem azon gyakorlatot is, mely hivatali elődeim idejében fejlődött ki, s mely szerint a tiszti ügyész, így pl. néhai Gál Endre is a kezén lévő s folytatva tett privat pereket folytatta és lebonyolította, — és pedig a nélkül, hogy ezt külön kérelmezni kellett volna.

Ezen ismeretem alapján az 1886. évi XXI. t. cikk 70. §-ából kifolyólag tudom azt, hogy magán ügyködést a törvényhatóság előzetes beleegyezése nélkül nem folytathat a tiszti ügyész, viszont az 1874. évi XXXIV. t. cz. 41. §-ából kifolyólag tudom azt, hogy „az ügyvéd a már elvállalt képviselést is fölmondhatja, a felmondási idő 30 napot tesz, a képviselt fél értesítésétől kezdve, mely időig az ügyvéd a képviselést hiven vinni és a felet minden joghatrány ellen megóvni köteles.“

Ez ismeret és tudatban a két törvényszakas egybevetése vagy ha jobban tetszik szembeállítás következtében — mint alább ki fogom mutatni — nemcsak hivatali állásom elfoglalása napjától, 1896. évi január 1-től, hanem megválasztásom és hivatali esküm letétele napjától 1895. decz. 19-től is egyetlen egy új ügyet is el nem vállaltam, meg nem indítottam, iktatóra nem adtam, mert a Nagy S. ur cikkében felhozott, 1895. decz. 28-án iktatóra adott 4239—4246. psz. alatti és az 1895. decz. 31-én 4271—4272. psz. alatti iktatóra adott perek egyike sem képezett és nem képez új ügyet, hiszen azoknak mindenképpen a megbízott megválasztásom előtt sok idővel kaptam, a képviselést megválasztásom előtt sok idővel vállaltam el; így a 4239. psz. alatti karczfalvi jd. Bálint Istvánnak jenőfalvi Karda Imre elleni birtok átadás iránti sommás perben meghatalmazásom 1895. novem-

ber 2-án, a 4240. sz. vacsárcsi Bíró Albertnek vacsárcsiban elhalt Imre János hagy. elleni szerződés kiállítás iránti som. perben meghatalmazásom 1895. május 12-én; a 4241. psz. karczfalvi György Istvánnak Karczfalván elhalt György János özvegy hagyatéka elleni tulajdonjog elismerés iránti som. perben meghatalmazásom 1895. augusztus 13-án; a 4242. psz. gyergyóvárhelyi Silló Balázs és Kottász Györgynek szépvízi Dániel Antal elleni 40 frt iránti som. perben meghatalmazásom 1895. szeptember hó 13-án; a 4243. psz. dánfalvi Szentes Annának dánfalvi Gál Ábrahám elleni tulajdonjog elismerés iránti som. perben meghatalmazásom 1895. november 12-én; a 4244. psz. dánfalvi Szócs Ignácnak dánfalvi ifj. Albert József és neje elleni som. visszahelyezés iránti perben meghatalmazásomat 1895. augusztus 31-én; a 4245. psz. madarasi Veress Mártonnak madarasi Fazakas Mibály és Margit elleni birtokba adás iránti som. perben meghatalmazásomat 1895. november 2-án; a 4246. psz. dánfalvi ifj. Zsóka Józsefnek dánfalvi Fülöp Ábrahám elleni som. visszahelyezés iránti perben meghatalmazásomat 1895. szeptember 6-án; a 4271. psz. madarasi Bartó Jánosnak madarasi Salamon Terézia elleni 64 frt iránti som. perben meghatalmazásomat 1895. szeptember 12-én; végre a 4272. psz. delnei Gergely Venczelnek delnei Gergely Dénes elleni birtokbaadás iránti som. perben meghatalmazásomat 1895. december 10-én nyertem a most egyenként megnevezett felperes ügyfeleimtől, minthogy pedig — mint ezt nemcsak jogász embernek, de laikusnak is tudnia kell — a felajánlott megbízás elfogadása által a képviselést el van vállalva, a megválasztásom előtt elvállalt per — úgy hiszem s más is úgy hiszi — nem változik át új ügygé az által, hogy megválasztásom után és hivatali esküm letétele után, de még mindig megválasztásom joghatályának kezele és hivatali állásom elfoglalása előtt adatott iktatóra.

Tessék bárkinek a meghatalmazások keltetését a jbiróságnál megvizsgálni. Nagy S. ur megvizsgálta bizonyára és hogy e körülményt cikkében mégis agyonhallgatja, ez ismét csak az ő izlését jellemzi.

A mi már most a csikmenasági Bálint Imréné s társai elleni okmányhamisítás bűnyűben 1896. január 16-án tartott végtárgyalásóni védőügyvédi szereplésemet illeti, erre nézve álljon itt a következő jkönyvi kivonat:

„3823/894. bsz. Végtárgyalási jegyzőkönyv. Felvétel a csikszentimrei kir. törvényszék, mint büntető bíróságnál 1895. évi január hó 26-án okirat hamisítás büntetével vádolt csikmenasági lakos Bálint Imréné s társai elleni bünyűítő ügyben. Jelenlévők: elnök Jerzsák János kir. törvényszéki bíró. Bírák: Eltes Zsigmond kir. törvényszéki bíró, Barra Károly kir. törvényszéki bíró. Közváltó: Bartha Ignác kir. ügyész. Jegyző: Vertán Sándor törvényszéki jegyző. Védő ügyvéd: Dr. Boeskor Béla ügyvéd“ (kihagyva a kihagyandókat). „Határozat. A mai végtárgyalás elnapoltatik s a bünyűvizsgálati iratok a csikszentimrei kir. járásbírószág vizsgáló bírójának kiadatni rendeltetnek“ stb.

Ez a jegyzőkönyvi kivonat napnál fényesebben nem azt bizonyítja-e, hogy nem új ügyben, hanem a mult 1895. januárban már megkezdett, de elnapolt végtárgyaláson „jelentem meg és terjesztettem elő a védelmet“?

Nagy S. ur megvizsgálta ezt az ügyet is, hiszen előhozakodott vele, és hogy cikkében mégis új ügynek tünteti fel, ez megint csak őt jellemzi.

Következik most a Nagy S. ur cikkében felsorolt új ügyek legutolsója, a dr. Csiky József ügyvéd ur által képviselt Karda Zsigmond felperesnek György Jánosné szül. Karda Erzsébet alperes elleni rendes keresete.

Hát bizony! a dolog t. közönség ezzel az ügygyel úgy áll, hogy: 1895. évi április 8-án csikszentdomokosi lakos György Jánosné szül. Karda Erzsébet megbízott, meghatalmazott, hogy csikszentdomokosi Karda Zsigmond ellen a néhai édes anyja Karda Istvánné hagyatéki ügyében kelt 6294—894. psz. alatt kelt perre utasító végzés értelmében indítsak az ő nevében okmány érvénytelenítés s jj. iránti rendes keresetet; ezen megbízás következtében a kérdéses keresetet 1895. évi április hó 16-án 1965. psz. alatt iktatóra is adtam s ennek folytán a hason szám alatt kelt végzéssel a perfelvételre 1895. évi jul. 18 ik napjának délelőtti 9 órája tüzetett ki; alperes Karda Zsigmond a perfelvételre sem személyesen, sem meghatalmazott ügyvéd által meg nem jelenvén, meghozatott ellene a 3860—895. psz. alatti makacsági itélet. Karda Zsigmond (ugyanazonos személy a most leirt perben magnevezett alperessel) valószínűleg másféle jogorvoslati való élhetés határidejéből történt kiesés okán az 1895. évi szeptember hó 26-ik napján 4999. psz. alatti „perújítási rendes kereset“ tette folyamatba György Jánosné szül. Karda Erzsébet alperes ellen (ki ugyanazonos személy a fenn leirt perben megnevezett felperessel) a „3860—895. psz. alatti itélet hatályon kívül helyezése iránt.“

*) E rovat alatt megjelentek a „Könyér irigység“ című cikket kivéve, semmi felelősséget nem vállal a szerk.

Ezen utóbbi per az, melyről Nagy S. ur írja, hogy ezen magánper 1896. január 23-án — ismeretes jelentésüknek az alispánhoz történt benyújtása napján — a György Jánosné által kiállított meghatalmazvány csatolása mellett felvettem.

Hát igen, ezen per felvettem 1896. január 23-án, csak hogy elfelejté, vagyis inkább fenn jellemzett izlésének megfelelően szándékosan elmulasztja cikkében Nagy S. ur idézni, hogy „perújítási” rendes kereset perfelvételére jelentem meg 1896. január 23-án; elmulasztja idézni azt, hogy az alapperbeni felperes György Jánosnénak, ki most az újított perben alperesként szerepel, én vagyok a képviselője, elmulasztja megemlíteni azt, hogy ezen újított perhez becsatolt meghatalmazványom 1895. december 22-én kelt, pedig ha már magára a perre hivatkozott Nagy S. ur, s annak számaival rá nézve kedvezőnek látszó minden mozzanatokait híven idézi és felemlíti, nagyon sajátosságos és Nagy S. urra furcsa megvilágítást vető körülmény az, hogy a „perújítási” szócskát és a meghatalmazás keltjének napját, s épen csak ezeket hagyja ki az ő „hüség” cíttámaiból!

Ha ezeket úgy véletlenül és merő jóindulatú igazságszeretettel előadni el nem mulasztotta volna, akkor nem kellene senkit e helyen figyelmeztetnem arra, hogy itt újított perről, a nálam már 1895. április 8-tól lévő alappernek mintegy folytatásáról van szó, hogy itt is a meghatalmazványom tiszti ügyészre történt megválasztásom joghatályának kezdete előtti időből származik. Hja! számított Nagy S. ur arra, hogy ha ezt a csekélyke mulasztásokat meg nem cselekszi, még a leglaikusabb olvasó is meglátja az igazságot, mennyivel inkább meglátja azt a joghoz értő közönség. Hogy ez a számítása is a közönség jóizlésének megfelelően, azt szintén kétségbe vonom.

Még a következőket kell e helyen megemlítenem:

Tiszti ügyészre 1895. december 19-én választottam meg, velem egyidejűleg főjegyzővé Mihály Ferencz ur, felsziki főszolgabíróvá pedig Fejér Sándor ur szintén megválasztottak. En és ezen most említett urak (a többi tisztviselőt is mind felsorolhatnám) az ujonnan nyert tisztviselői állásban a szokásos hivatali esküt nyomban a tisztújító közgyűlésben le is tettük. Ezen eskü letételének daczára 1896. évi január 1-ig Mihály Ferencz főjegyzővé választott felsziki főszolgabíró ur, ugy szintén felsziki főszolgabíróvá választott Fejér Sándor szolgabíró ur épen úgy nem foglalta el új állását, a mint én nem foglaltam el tiszti ügyészi állásomat és 1896. január 1-ig Mihály Ferencz ur a főszolgabírói, Fejér Sándor ur a szolgabírói állásában épen úgy benmaradt, a mint én megmaradtam gyakorló ügyvédi állásomban, s végre Mihály Ferencz urnak a főjegyzői, Fejér Sándor urnak a főszolgabírói fizetése 1896. január 1-ig épen úgy nem folyósították s általuk az új állásukkal járó fizetés épen úgy nem vétetett fel, mint a hogy a tiszti ügyészi fizetés nekem nem folyósított és általam fel nem vétetett, pedig hát 1895. decz. 19-én ők is úgy megválasztottak, mint én s a hivatali esküt épen úgy letették, mint én.

Igen egyszerű oka mindennek az, hogy ők is épen olyan jól tudták és tudják, mint én, hogy nem 1895. december 19-től, hanem csupán 1896. január 1-től számítólag nyerték maudatumukat, tehát a nyomban letett hivatali eskü daczára sem állott köteleességükben, de még jogukban sem új hivatali állásukat elfoglalni és fizetésüket felvenni.

Ezt még a legegyszerűbb falusi ember is bölcsen tudja s ez okból nagyon furcsa, hogy csak Nagy Sándor ur nem akarja tudni, pedig hát neki kellene legjobban tudnia már csak azon okból is, hogy a mint néhai Gál Endre halála után minden más hónapban tette, épen úgy decemberben is, és pedig a december hó 19-én történt megválasztásom következtében ugyanakkor letett hivatali eskü daczára is, ő magavette fel — helyettes tiszti ügyészi minőségben — a tiszti ügyészi fizetést.

A hivatali esküt én tettem le, a hivatali fizetést Nagy S. ur huzta! Ugy hiszem, nem kellehez kommentár.

Ezekben bebizonyítottam azt, hogy nem létezik Csikmegyében határozat és szabályzat, mely a tiszti ügyészt a magán perek folytatásától eltiltaná, legalább is ilyen határozat nincs joghatályban; bebizonyítottam azt, hogy a Nagy S. ur cikkében iktatószám szerint felsorolt, 1895. decz. 28-án és 31-én iktatóra adott perekben megbízatásomat tiszti ügyészre történt megválasztásom előtt nyertem, hogy ezeket megválasztásom joghatályának kezdete előtt adtam iktatóra; bebizonyítottam azt, hogy az 1896. január 16-án tartott végtárgyaláson való szereplésemnek alapját a még 1895. január 26-án nyert védői megbízatásom képezte; bebizonyítottam azt, hogy az 1896. január 23-iki perfelvételen való megjelenésem az alappernek már kezemen létele és a megválasztásom joghatályát megelőzőleg nyert meghatalmazás alapján történt, s mindezek által egyidejűleg bebizonyítottam azt is, hogy megválasztásom joghatálya

kezdetétől egyetlen új peres ügyet is el nem vállaltam; midőn tehát előre bocsátanám azt, hogy a Nagy S. urnál sokkal illetékesebb — egyéb tekintetben Nagy S. urral egyszerre nem is említendő — egyének által szóbelileg adott meghatalmazással bírok a kezemen lévő magán pereket addig is, míg ezt az írásban benyújtott kérelmemre a törvényhatóság legközelebbi rendes közgyűlésén megengedné, folytatni és lebonyolítani, s midőn itt nyíltan kijelentem, hogy a kezemen lévő folyó pereket a most jelzett meghatalmazás alapján eddig is folytattam és a t. törvényhatóságnak e kérdésben meghozandó határozata és döntése előtt az ilyen perek vitelét felhagyni nem is szándékoztam; továbbá, midőn kiválóan hangsúlyozni kívánom, hogy a mult cikkemben szórol-szóra idézett és Nagy S. urhoz intézett levelem tanúsítása szerint nem azért neveztem Nagy S. urat „hazug”-nak, hogy rólam a közös beadványban azt állította, mikép „folyó privát pereimet” folytatam, hanem „hazug”-nak neveztem azért, mivel a közös beadványban „még e perczben is új pereket is vállal” valótlan állítást tette; ismétlem, midőn ezeket hangsúlyoznám:

azt, hogy a 363/I. a. i. számú közös beadvány „a megyei közügyet mélyen érdeklő jelentést és kérést tartalmaz”-e, vagy inkább „személyi jellegű”-e, s hogy az ezen beadványból származott ügyben multkor irt cikkemnek a „nyiltér”-ben, vagy „a közönség érdekeinek szánt rovatban” volt-e helye?

azt, hogy a kérdéses cikknek a „nyiltér”-ben történt közlése a „Csiki Lapok” anyagi érdekében történt-e, vagy ezen állítást a hosszas, de előre már eredménytelennek felismert mosakodás drágasága felett érzett keserűség sajtolta ki Nagy S. urból?

azt, hogy a fenn leirt körülmények között, s nevezetesen a december 19-én történt megválasztásom és ugyanakkor letett hivatali eskü daczára a kezemen lévő magánperek 1895. decz. 31-ig bárkinek is megkérdése nélkül szabadon folytathattam-e, a december 31-ét követő időkben pedig az illetékes tényezők szóbeli meghatalmazása és írásban beadott kérvényem alapján el egész a törvényhatóságnak e kérdésbeni döntéséig folytathattam-e, s hogy a törvényhatóság nem remélt kedvezőtlen döntése esetében minden egyes meghatalmazvány szükségzerű felmondása után képviselt ügyfelem értesítése napjától kezdve 30 napon át az 1874. évi XXXIV. czikk 41. §-a értelmében a képviselőt híven vinni és ügyfeleit minden joghátrány ellen megóvni köteleességem-e, továbbá, hogy ha — a mi mintegy 1500 pernél lehetetlenség — összes ügyfeleimnek megválasztásom joghatálya kezdetének (1896. január 1.) napján a meghatalmazásokat felmondási tudtam volna s tényleg felmondottam volna is, a most idézett §. rendelkezésével szemben 1896. január 23-án, tehát a törvényben irt 30 nap eltelté előtt helyén való volt-e Nagy S. urtól az állítólag „Dr. Fejér ügyvéd ur indokoltan ismételt s Dr. Csiky ügyvéd ur által több ízben helyeselt indítvány”-hoz hozzájárulva, nemcsak a 363/I. a. i. számú panaszban, de az ugyanakkor, ugyanazon tartalommal Nagy S. ur által sajátkezűleg megirt beadványban egyidejűleg az ügyvédi kamaránál is a „már esküt tett megyei tiszti ügyész” ellen törvény és szabályellenes ténykedésről panaszkodni s az ügyvédi kamara névjegyzékéből leendő tőrletésemet kérelmezni, vagy ezen január 23-án benyújtott panaszok kissé időelőltiek voltak?

azt, hogy az általam, „épen a törvények és megyei szabályrendeletek örül megválasztott” tiszti ügyész által elkövetett azon cselekmény, hogy a folyó perekben magán praxisomat „felemelt fölve kezelem” egyéni, vagy köztisztviselői „tisztességem kérdésének megítélésében” nekem van-e valami hátrányomra, vagy Nagy S. urra vet világot, hogy ezt a cselekedetemet tisztességem rovására akarják írni?

azt, hogy az ellenem benyújtott panaszok az adott viszonyok között a „közhivatalnok közérdekű ténykedésére” vonatkoztak-e, vagy inkább bizonyos nagyfokú önzés és irigység vezette a Nagy S. ur tollát?

azt, hogy ezen ügyet a „személyeskedés sarával én igyekeztem-e bemocskolni, vagy Nagy S. ur mocskolta be?

azt, hogy Nagy S. ur az alispánhoz 363/I. a. i. szám alatt benyújtott beadványban foglalt ezen állítást: „még e perczben is új pereket is vállal” minő arczbőrrel képes fentartani?

azt, hogy én ezen valótlan állítása miatt és nem egyéb miatt joggal és alaposan neveztem-e hazugnak és van-e legkisebb okom is — daczára az azért Nagy S. ur által 1896. január 30-án d. e. 187—896. bsz. alatt iktatóra adott becsületes panaszának — a Nagy S. urnak adott jól kiérdemelt czímet a jellemzésére szolgáló „nagy lexikon”-ból törölni?

azt, hogy én jártam-e el ezen ügyben „kofamódjára”, vagy Nagy S. ur tette ezt?

azt, hogy „köztisztességet igénylő hivatali álláshoz, előképzettséggel járó tapintatosságomhoz” illően léptem-e fel Nagy S. ur ellen az

alispánhoz benyújtott beadványban foglalt állítása miatt?

azt, hogy ezen fellépésem után Nagy S. ur társadalmi állásának és a társadalmi követelményeknek megfelelően járt-e el akkor, midőn 187—1896. bsz. a. becsületsértés miatti panaszát ellenem a jbiróságához beadta, vagy pedig a társadalmi követelmények által szorosán előirt ösvényről lélepett?

végre azt, hogy ha Nagy S. ur nem lenne mint törvényhatósági tag egyszersmind és főleg ügyvéd is, vajjon oly odaadó buzgósággal igyekezne-e a sehol és soha általam meg nem rontott, át nem hágott „törvényhatósági szabályoknak és intézkedéseknek érvényt szerezni”, mint azt a közös beadványban és nyiltéri cikkében tette?

általában ezen összes kérdéseket, köztük azt is, hogy Nagy S. ur számtalan közbitelességet érdemlő állítása után azon állítását, mintha ő „nem a választások és kenyérrigység” miatt „dolgozott” volna ez ügyben, elbíralni, e felett ítéletet mondani: ez uttal is a nagy közönségre bizom s az elhangzandó ítéletnek most is csak „felemelt fölve”, nyugodtan nézek elébe.

Mielőtt azonban ezen ítélet meghozatnék kijelentem, hogy Nagy S. urról „távollétében és magánaton (??)” is csak azt mondtam és úgy nyilatkoztam, a mint neki magának a mult cikkemben idézett ajánlott levelemben megírtam s ugyanezt — ha valaki ez ügyet kérdezi — mindenkor és mindenütt ismételni is fogom!

kijelentem, hogy S. urtól kitelhetik, hogy a jelenlegihez hasonló ügyeiben valamely áron „egyezkedjék”, de az én jellemem az ilyesmit meg nem engedi, s bár dr. Fejér és dr. Csiky ügyvéd urak által erre megbízatást nem kaptam még is az ő részükről is tiltakoznom kell „az egyezkedés árán” való napirendre térés vádjá ellen, hiszen e tekintetben már kettőjűkkel közös az ügyem. Egyébiránt e gyanúsítás ellen álljanak itt a következő jkönyvek:

Jegyzőkönyv. Felvételott Cs.-Szeredában 1896. január 29-én d. u. 2 órakor dr. Boeskor Béla és dr. Csiky József urak között felmerült lovagias ügyben. Jelen vannak: Dr. Kánya János és Györfly Sándor, mint dr. Csiky József ur megbízottai.

András Mózes honvéd százados és dr. Molnár Károly, mint dr. Boeskor Béla ur megbízottai.

Nevezett megbízottak az ügy tárgyalásába bocsátkozván, a sértés tárgyát dr. Csiky József ur megbízottai következőkép adják elő:

Dr. Boeskor Béla ur 1896. január hó 27-ről egy ajánlott levelet intézett dr. Csiky József urhoz; ezen levél tartalma a következő:

„Mint hogy ön a Ngs alispán urhoz intézett beadványában azt állította, hogy a kezemen lévő pereket kívül újabb pereket is folytatok, ezen állításáért önt hazugnak nevezem.”

Dr. Boeskor Béla ur megbízottai kijelentik, hogy felük a kezén lévő pereket kívül, tiszti ügyészre történt megválasztása után nem vállalt és így felük a sértő kitélt jogosan használt.

Dr. Csiky József megbízottai előadják, hogy dr. Boeskor Béla ur a helybeli kir. törvényszéknél f. hó 23-án egy perfelvételen alperes képviselőben megjelent, s minthogy tiszti ügyésznek 1895. decz. 19-én lett megválasztva, s minthogy azon ügyvéd-ről, ki a perfelvételen alperes képviselőben megjelent, a peres eljárás szerint az tetelezhető fel, hogy új per vállalt — felük a beadványt jóhiszeműleg írta alá, azonban a megbízottak utólag meggyőződvn arról, hogy dr. Boeskor Béla urnak ezen meghatalmazása 1895. decz. 22-én kelt, tehát oly időben, a mikor a tiszti ügyészre történt megválasztása, még jogerőre emelkedve nem volt felük nevében az esetet meg nem történnék tekintik és kötelezik felüket, hogy a megye alispánjához intézett beadványát a fenti értelemben kijavítsa.

Dr. Boeskor Béla ur megbízottai, a fent előadottakra való tekintettel kijelentik, hogy felük nevében a dr. Csiky József urhoz íetett levélben használt kifejezést vissza veszik.

Ezen ügyet mindkét fél megbízottai elintézték és befejeztnek tekintik.

Kmf.
Dr. Molnár Károly. Dr. Kánya János.
András Mózes. Györfly Sándor.

Jegyzőkönyv. Felvételott Cs.-Szeredában. 1896. évi február hó 4-én d. e. 8 órakor dr. Boeskor Béla és dr. Fejér Antal urak között felmerült lovagias ügyben.

Jelen vannak dr. Kánya János és Molnár Ákos, mint dr. Fejér Antal ur megbízottai, András Mózes honv. százados és dr. Molnár Károly, mint dr. Boeskor Béla megbízottai. Nevezett megbízottak az ügy tárgyalásába bocsátkozván, a sértés tárgyát következőkép adják elő:

Dr. Boeskor Béla 1896. január 27-én találkozott dr. Fejér Antallal, s neki e köszöntésre: „Servusz Béla” azzal felelt: „semmi szervusz, olyan emberrel, a ki az alispánhoz beadott kérvényben hazudik, nem szervusz!” Erre a szótálást dr. Fejér Antal azzal sárta be: „hazudik az ur!” A mit azonban dr. Boeskor Béla már nem hallott.

Dr. Boeskor Béla ur megbízottjai kijelentik, hogy felük a kezén lévő pereket kívül tiszti ügyészi történet megválasztása, illetve hivatalának elfog-

